

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fera de Barcelona, cada trimestre: Espanya 9 rs.—Cuba y Puerto-Rico, 12.—Estranger 15.

CRÓNICA.

No hi ha que donarhi voltas: tenim l'hivern a sobre, ab tot l'aparato que requereix tant interessant argument.

Tot això de que fassi de tant en tant algun dia primaverat, son romansos y excusas de mal pagador: l'hivern es aquí; jo l'he vist.

Sinó que com ab això del progrés tothom s'espaïlla, l'hivern també s'ha espavilat, y avants d'exhibir-se ab tot descaro, vol insinuar-se diplomàticament, com l'amich que té intenció d'enmatllevar quartos a un altre, y primer que tot li parla del sol, de la lluna y del moviment continuu, acabant per parlar del préstamo. Ara l'hivern també 'ns parla del sol y de la lluna: aviat nos parlarà del fret y dels panallons.

Con que... a abrigarse.

—¿Qué hi ha d'això dels consums?

—No sè res.

—Sí; diu que dintre l'ajuntament se barallen de mala manera sobre certs gatuperis que s'han descubert.

—Ah, carám, no sè res!

—Uy! Hi ha hagut una saragata del botavant: los concejals de la comissió han dimitit, y se'n han rentat las mans... y 'ls péus y tot.

—Mosca, moscal no sè res.

—Hasta 's murmura de l'entrada fraudulenta d'un carro carregat de llunas plenas de llart...

—¡Sambombal! ¡No sè res!... ¡no sè res!

Vaja; 'ls aficionats al gènero ja podran dedicarse llibrement a la seva manduca favorita, sense incorre en lo desagrado de l'autoritat.

Legalment ja 's poden menjar bolets.

Un sombreroer, qu'encare no sabia que 'ls haguessen privat, deya aquest dia llegint la noticia:

—¡Ara comprench per qué jo no 'n venia cap!

Y per cert que a causa de las ultimas plujas, sembla que abundan qu'és un gust.

Tant, que un marit que en tot l'istiu no havia espolsat a la dona, li propina cada dia una ració de estofat, y quan ella 's queixa, ell li respon ab molta calma:

—¡Ara ja 's poden menjar bolets!

Las obras del arreglo... ó desarreglo de la Rambla continuan avausant ab vertiginosa pausa.

Si la Providencia no procura intervenirhi, la famosa recomposició amenssa no acabarse en tot lo present sigle.

Un subjecte molt previsor, que l'altra senmana va casar una filla, al despedirse d'ella, donantli tots

aquells consells que 'ls pares acostuman a donarnos quan prenem estat, li deya:

—Sobre tot t'encarrego que quan tingas criaturas, no las deixis anar a passejar per la Rambla, porque ab aquells fossos, y barranchs y montanyas de pedras, podrian desgraciarse.

Més los diré.

Un amich que ha fet últimament un viatge a América, al arribar dimars a Barcelona me preguntava passant per la Virreina:

—¿Com s'entén? ¿Ja s'ha tornat a espatllar aquest empedrat?

—¿Qué vols dir?

—Home! Quan jo vaig marxar a l'Habana, estavan empedrant aquest tros mateix de Rambla... y ara 'l tornan a empedrar.

—Estás equivocat: es qu'encare l'están empedrant desde llavoras.

La mateixa historia passa ab lo monument de Colón. L'un dia 's diu que las obras tornarán a empèndres ab activitat.

L'altre 's murmura que per falta de fondos las obras no poden continuarse.

L'endemá 's fa corre que...

En fi, un mar d'enredos, qual resultat sempre es lo mateix: que 'l monument no creix ni molt ni poch.

Jo no desespero de llegir lo millor dia en qualsevol periódich, una gacetilla del tenor següent:

«Las antiguas obras del monumento de Colón amenazan ruina. La acción del tiempo, que no perdona ni las piedras, ha ejercido sobre aquel montón de venerables y tradicionales muros su acción destructora, y es casi seguro que la comisión de antigüedades de esta provincia dispondrá en breve su traslado al museo arqueológico de la Plaza del Rey.»

Entre tant, lo que jo penso es això: que si 'l pobre Colón no 's decideix a venir a acabarse ell mateix, lo famós navegant se quedarà sense monument.

Los habituales concurrents a la presó están d'enhorabona.

A fi de que tot estigui conforme, lo senyor Solesio, que sembla mentida que sigui conservador, hi ha fet arreglar una enfermeria que diu que no deixa res que desitjar.

Dos timadores ne parlavan.

—¡Ja ho sabs?—deya l'un—a la presó hi han construït una enfermeria magnífica.

—Home, me'n alegro: era l'únich que 'ns faltava. Si per alguna cosa m' sabia greu anar a la cancri, era porque veyia que si queya malalt tindria d'estar mal cuydat per forsa. Ara al menos un hom podrà fer uns quants dias de llet, com si fós a casa seva.

De tots modos, bromas apart, aplaudeixo de veras

al simpálich gobernador de la provincia: en los temps que correm, a la presó hi pot anar tothom y... no 's pot dir d'aquesta aygua no beuré.

Al fons del sach se troban las engrunas.

Los que van tornant de fora, tocan ara las consecuencias d'haversen anat.

Un propietari 's presenta a cobrar los meses atrasats que li deu un llogater.

—¡Carambal! ¿Vosté, don Ramon? ¡Ditxosos ulls que 'l poden veure!

—Sí; hi passat quatre meses fora per mor d'aquest malehit cólera. Y ara venia a veure si...

—Si jo hi tingut novetat? No senyor, no, gracias a Deu.

—Me'n alegro: a més d'això, venia per cobrar los quatre meses vensuts.

—¿Cobrar? ¿Ja sab lo que diu?

—Per supuesto! ¿Qué m'ha pagat per ventura?

—No senyor; pero això no es culpa mèva: ¡per qué 's movia de Barcelona!

—¡Bolt! ¿ara sortim ab aquestas?

—¡Vaya! ¿qué canta la libreta? Que jo li haig de pagar lo lloguer cada mes. Vosté no era a Barcelona y jo no podia pagar, a pesar del meu desitj; per lo tant lo seu dret ja ha caducat.

—¡Alt! La libreta diu també que vosté me l'ha de portar a casa: ¿per qué no me l'portava?

—Ahont era vosté?

—A Puigcerdá.

—Corrent: suposis que jo hagués vingut a pagarli lo lloguer a Puigcerdá. Com no havia de sufragar los gastos del viatge jo, sinó vosté; com jo al ser allí dalt, al menos tenia de passar un dia a la fonda, a expensas sevas, y com entre anada y vinguda mensual, gastets del viatge, manutenció y altres tonterias, vosté hauria tingut de treures de la butxaca lo mateix que jo li hauria donat, figuris que ho havém fet aixís, y estarém en paus.

A. MARCH.

MULETILLAS.

No sè si tothom pensa com jo, suposo que no; de lo contrari a horas d'are tot lo món fora solter y amich de que 'ls altres se casessin; y això ni es, ni pot ser de cap manera. De tots modos algú hi haurà que al menos se'm semblará una mica y tindrà alguna de las mèvas aficions.

Entre aquestas, ne tinc una de verdaderament estranya: la de anar seguint poblets y procurarme cartas de recomendació pèl secretari, l'apotecari, 'l metje, manascal, rector y otras notabilitats del lloch, procu-

rant frequentar la seva societat y aprendre coses estranyes per transportar-les immediatament a l'ayga-lifa de Barcelona y sus contorns.

Ab una mania aixís, si n' hauré vist de coses estranyes! pero cap absolutament tan noves y boniques com en un poblet que acabo de visitar fa poch, ahont tot es estrany: nom, situació topogràfica, temperatura, constitució geològica del terreny, arquitectura dominant (?), trajes, carnes y costums de la gent; en una paraula, tot absolutament, tot, fins los noms.

Lo mateix dia de arribarhi, vaig presentarme a casa 'l secretari (que per cert se deya Llop) personalje que 'm va fer una arribada mayúscula.

—Homel va dir-me tot abressantme. Quan me 'n alegro que haja vingut avuy! Precisament es lo Sant de la *Leodegaria*, vull dir la mèva dòna, y en celebrat d' això, fem aquest vespre una mica de reunió. Espero que vosté no hi farà falta. Vindrà 'l senyor rector, 'l arcalde, 'l sindich, lo mestre de minyons, lo senyor jutje de pau.... es a dir, serém una pila; cantarem, ballarem, refrescarem y farem molta broma. Aquí passém lo temps molt bé y li asseguro que no anyorém per res las grans capitals, perque, sembla impossible, pero en un poble tant petit com es aquest, tenim de tot.

Mentres 'l home s' explicava, jo anava examinant 'l aspecte de la sala bona (qu' era allà ahont me van rebre) y las parets y sostre (ab cel·las) estavan pintats ab bastanta decència; 'l enrajolat era ordinari y desigual; pero encara estava bastant netet. En los dos balcones que il·luminavan aquella habitació, per cert bastant espayosa, hi havia unas galerias d' ahont penjavan, a l' esquerra una cortina de cotó vermell, sense mostra, com las que 's posan en las horxaterias valencianes y en los aparadors dels *quita-manchas*, y a la dreta unas cortinas ab pretensions de blancas, fetas de punt de mitja. Totas las cadiras de la sala eran de Viena, un sofà de idem, dos sillons de gutaperxa ab un respaldo que ni de puntetas s' hi podia arribar, dos balancins de *rejilla* y una taula ab pedra marbre que venia a ser un entre-mitj de tot lo mobiliari junt. Al un costat de la porta d' entrada hi havia un mirall ab march daurat y al altre costat, una especie d' armari o llibreria, en que en lloch de vidres hi havia unas cortinetas de llustrina vermella. Com a mitjans de l' armari sortia una especie de calaix, que jo vaig creure que faria d' escriptori y dessota s' hi veyan uns ferros ab una lira daurada y una pila de sabatetas de criatura posadas de rengle a dos dits de terra.

No he vist en mà vida una cosa més estranya.

* *

A la nit, torno de cap y de nou a casa 'l secretari y ja vaig trobar efectivament la sala ab bastanta gent. Tothom sabia ja que devia concorre allí aquella nit un foraster y en lo moment d' entrar ¡quin orgull! totas las miradas varen ser per mi.

—¡Ah! ja tenim al senyor Pau aquí! va exclamar lo secretari ab verdadera satisfacció, y agafantme per la mà 'l senyor alcalde y demés personatjes me 'ls va anar presentant de un a un. Llavors varem comensar una conversa molt bonica; n' apuntaré un trosset per mostra:

Arcalde.—Jo, es una suposició, 'm creya que vosté, es una suposició, com m' havian dit qu' era solter, es una suposició, etcètera, tenia més edat.

Jo.—¿Qué creu vosté que encara hauria de ser més vell?

Jutje.—Lo mèu amich senyor Andal, lo qu' es, no ha volgut dir lo qu' es que vosté fos vell, ha suposat que com lo qu' es aquí lo qu' es 'ls homes se casan joves, lo qu' es vosté tot lo més podria tenir lo qu' es uns vint o vinticinch anys.

Jo.—¡Oh! ja fa temps que 'ls hi complert los vinticinch.

Metje.—Ho creyém, pero sin embargo ¿vosté m' entén? no pot tenirne gaires més, perque la seva constitució física ¿vosté m' entén? está en plé vigor y 'ls músculs ¿vosté m' entén? junts ab la linfa ¿vosté m' entén?.... s' embrollan ab los nervis ¿vosté m' entén?....

Arcalde.—D. Lauteri vol dir, es una suposició, que si 's veu que vosté, es una suposició, etcètera, no es jove, tampoch es una suposició, se li pot dir vell.

Secretari.—Deixémos d' edats y anem a lo esencial; la cuestió es divertir-se y hem de procurar que 'l senyor no anyori a Barcelona, mentres s' estigui ab nosaltres ¡comprén l' idea?

Jo.—Prou, si senyor, si; per de prompte al véurem entre tan amable companyia ja.....

Apotecari.—¡Oh! vosté es molt amable.... si senyor; jo ja ho sé, si senyor. Quan era a Barcelona estudiant.... si senyor, també las sabia dir jo totas aquestas cosas.... si senyor si.

Jutje.—Y encara las conserva. Lo qu' es jo no soch aixís; lo qu' es al pá li dich sempre lo qu' es, pá, y al vi lo qu' es, vi.

Apotecari.—Jo hi volgut dir.... si senyor, que jo...

Fatigat un bon xich d' aquella especie de modern responso de lletania 'm retiro una mica y vaig a saludar a la senyora de la casa, moreneta bastant agraciada y que apenas m' hi acosto per dirli alguna coseta, s' aixeca del sofà y allargant sis pams de coll,

me diu *¡Mana?* Acabo de dir lo que volia y la faig assentar, y torna a dir-me *¡mana?* repetint luego *¡Ah! si senyor si!*

Comensava a estar aburrit, quan de repent entra 'l Rector y sento que tothom diu: «¡Ja ha arribat lo senyor Rector, ja tenim lo pianista!»

Si; pero 'm pregunto y 'l piano ahont serà? ¡Ja ho veig! Aixecan la tapa del calaix d' allò que 'm pensava qu' era una llibreria y 's descubreix un teclat. Lo senyor Rector, que perque hi ha un foraster vol lluhirse, comensa a fer corre 'ls dits sobre las teclas. Lo que se sentia no eran notas, eran uns martells que picavan sobra xicras, copas y restos de *vajilla* trencada. Lo que jo havia cregut en un principi sabatetas de criatura, eran pedals. ¡Quin ruidó més esgarriós! Figúrinse, que ab lo mateix afany de voler donarme gust, se posa a tocar lo bon Reverent, nada menos que la sinfonia del *Guillermo*, y com los pedals serveixen, no per fer los forts y 'ls pianos, sino per fer sonar altres instruments amagats, li dona la gana d' amenissarme 'l introducció y *andante* de la magnífica obra de Rossini, ab bombo, campanillas y platets, produhint un ruidó infernal. Lo que vaig patir y recargolar-me no t' ponderació; de l' *allegro* no 'n parlém, allò no era tal *allegro*, era un tristíssim soroll, capás de deixar sòrt al artiller més acostumat a sentir canonadas.

Quins crits de *¡bravo!* aixís que va acabar. De tots modos vaig creure que tindria bon castich ab las *suposicions* y etcèteras de l' arcalde que se 'l hi va penjar de l' orella. Jo també vaig aplaudir (mal m' está 'l dirho) y fins vaig acostarme a felicitar a aquell desdichad Litz. ¡Ni may que ho hagués fet! Perque desseguida 'm comensa ab lo següent discurs:

«Fill mèu, aquí la passém molt bé; jo sols consulto la voluntat de Dèu quina es y ella 'm diu que per ferme estimar del mèu remat, tinch de ferho aixís y *vel hi aquí*. ¿Voleu música? Pues jo toco. ¿Voleu anar a cassar guatillas? Donchs jo agafó l' escopeta.... *velhi aquí* que si algun dia volen fer una partida de domínó, també trech la caps.... *velhi aquí*. Ja veurá; demà al sortir de missa, vingui, que farem una partideta y si Dèu ha disposat que 'ns distraiguem una mica 'ns distraurém.... *velhi aquí*.»

L' hi prometo que si m' es possible hi aniré, perque 'l seu *velhi aquí* no 'm molesta tant com las altrás *muletillas*, y desseguida veig que 'l secretari se m' acosta y 'm diu ab verdader orgull:

«Ara sentirá l' avi *Matias d' en Ganot*, tocat per una criatura de setze anys, com no l' ha sentit tocar may ab més gust, ni més execució. Vingui, desde aquí ¡comprén l' idea? ho sentirá més bé que ningú» y efectivament: 'm porta en un raconet al costat del piano llibreria.

Apenas soch allà, compareix un xicotás llarch d' onze pams y gruixut com un dit de senyoreta ab una caps de violí; la coloca damunt del piano, l' obra, treu l' arquet, hi posa pega, després treu lo violí, se 'l posa al coll, comensa a rascar cordas per afinarlo y de l' instrument surt un ratolí.

¿Ne volen de corredissas y crits? Las donas puján damunt de las cadiras, los homes surten ab bastons y escombras; tothom xiscla y pega cops y 'l ratolí, com si fos federal embesteix de frente al pobre senyor Rector que per fuir y estar més alt s' enfila en un del balancins de *rejilla*. L' bon home es bastant gros y com 'l balanci no es gaire segur, balandreja, cau y va a parar de cap sota las faldillas de la sogra del arcalde, que 's pensa allavors que l' animallet li puja camas amunt.

La confusió que 's produheix es pitjor que l' execució de la sinfonia del *Guillermo*.

Excusat es dir que ab aquest final vaig retirarme del tot satisfet d' aquella reunió de noms estranys.... y *muletillas*.

P. A. U.

Pocas novedats, poquíssimas.

L' aplaudit actor Sr. Calvo ha passat casi una semana malalt ó ronch, que per la seva feyna lo mateix té una cosa que l' altre; y si bé la companyia que dirigeix va defensarse molt bé, 'l públich que considera a aquell actor, com si fos un tenor d' ópera, lo dia qu' ell no canta no hi va.

No hem donat compte encare de l' execució del *Rigoletto* al Liceo, que 'ns ha fet coneixe una nova tiple, la Sra. Turconi Bruni. Insegura al principi, efecte sens dupte de l' emoció que sentia, va anarse reanimant y en l' aria del acte segon féu gala de una veu qu' en los punts aguts arriba a ser fenomenal. Figúrinse que arriba fins al *mi*. Lo tenor Nouvellí estigué desigual y 'l barítono Rovirato molt bé, especialment en l' aria del acte tercer.

La *Favorita* que s' havia anunciat per dimars va tenir que aplassarse pèl dijous. Mentres tant está ensajantse *L Barco fantasma*, y 's repeteix *La Gioc-*

conda y *L' Africana* dintre de las condicions ja conegudas, ab la particularitat de que la concurrència, com era d' esperar, va sent cada nit més numerosa. Tothom se fa llenguas del mestre Goula que continúa sent lo general en jefe que guanya cada nit una victoria. Té una batuta que cantá tota sola sense costiparse may.

A *Romea* s' ha estrenat *La ratlla torta*. Ja era d' esperar: «*Drama de 'n Pitarra, parodia de 'n Molas*.» La nova producció que té xistes de totas menas fins y groixuts, va ser rebuda ab aplauso. L' autor fou cridat a las taulas.

Al *Bon Retiro* continúan donantlas ab las zarzuelas castellanas y al *Tivoli* ab las catalanas, sense que ni al un puesto ni al altre 's posi res de nou. A *Novedats* s' ha estrenat un drama titolat *El cobrador del Banco*, que a pesar de no tenir res que veure ab lo desgraciad Azemar, va excitar l' interés del públich; al *Ribas* continúa representantse la tercera part del *Tenorio* y al *Circo Ecuestre* las Xilofonistas y las familias Magni y Bourbonell continúan entretenant al públich, las primeras ab sos concerts y las últimas ab sos exercicis.

Tal es l' inventari de l' última senmana teatral, tant pobre, que 'l revister de la ESQUELLA casi 's veu obligat a dirli:

—Que Dèu li fassa bé, germá.

N. N. N.

SI 'S POGUÉS DIR.....

¡Ah! si un pogués... ja ho diria; pero avuy no 's pot dir res.

¿Cóm es qu' un ser pervertit dotat de malas entranyas comet avuy mil hassanyas y viu tranquil y aixerit? ¿Y un home de bé é instruit si es pobre en lloch es atés y ab sa virtut y bon sés mor' de fam lo millor dia? ¡Ah! si un pogués... ja ho diria... pero avuy no 's pot dir res.

¿Cóm es que si un militar per impuls laudable y noble fa causa comú ab lo poble me 'l tenen de fusellar? ¿Si d' altres varen pujar fent lo d' ell y encare més... hi ha qui aboni tal excés sent igual la rebeldia? ¡Ah! si un pogués... ja ho diria... pero avuy no 's pot dir res.

¿Cóm es qu' un tipo corcat pot, sols perque 's diu monárquich fer mal pitjor qu' un anárquich per matar la llibertat? Si liberal es l' Estat y enemich del retrocés, ¿quin Estat donchs lo nostre es que consent tal felonia? ¡Ah! si un pogués... ja ho diria... pero avuy no 's pot dir res.

¿Cóm es que 'n cap nació 's veuen eleccions com aquí Espanya, que, perque un *húsar* té manya molts perduts menjan y beuen? ¿Qu' a milers de l' urna treuen vots no votats, per t' l' pés perque 'ns mani un *feligrés* que ningú avants coneixia? ¡Ah! si un pogués... ja ho diria... pero avuy no 's pot dir res.

Si hi ha llibertat d' ensenyansa, d' imprenta, de reunions y 'ns amolan ab sermons, crits y brams de la gent *mansa*... ¿Per qué si algú gloria alcanza per son amor al progrés, se permet que 's veji ofés per la llana é hipocresia? ¡Ah! si un pogués... ja ho diria... pero avuy no 's pot dir res.

No 's pot dir res... perque estém a certs capritxos subjectes; are podém fer projectes, que més tart plantejarém. Tot lo del món té un extrém y d' aquest no 's pot passar; avuy nos toca callar... demà serà un altre dia... si un pogués ¿qué no diria? pero avuy no 's pot dir res.

ALT Y PRIM.

ESQUELLOTS.

Las obras de la Séu, aquellas obras que segons la tradició no han de acabarse may més, per més gent que 's casi y per més pessetas que recaudi 'l passama-

ner del carrer de la Coribia, ja tenen un *pendant* a Barcelona mateix.

Me refereixo a las obras de la Rambla. Alló es la mar; pero no la mar y sus arenas, sino la mar y sus adoquines.

—No digui res a ningú, 'm deya aquest dia un capcalent: tot aixó es un *pan comido* ab en Zorrilla. Quan soni l' hora, posarém de través las llambordas que avuy están de llarch, y erissarém la Rambla [de barricadas.

Llegeixo en un periódich de Valencia:

«Un frare, bastant jove per més senyas, que s' hostatjava aquests dias en una acreditada fonda d' aquesta capital, va desapareixe ahir a la tarde, deixant d' ell memoria amarga, tota vegada que va anarse'n sense abonar lo préu estipulat de menjar y estada, que puja una cantitat bastant considerable.»

Protesto ab tota l' ànima contra las malévolas afirmacions del periódich valencià.

Es impossible que un frare haja fet lo que suposa, o a lo menos es impossible que ho haja fet a grat scient.

Lo que haurá succehit es que 'l frare, entregat a l' arrobadora oració, s' haurá anat elevant sense donarse'n compte, y haurá sortit per la xemeneya de la fonda, perdentse en los espays com lo globo de monsieur Arbán.

Are, en quan al amo de la fonda, será un impio, un descregut, si no 's consola pensant que tenia un sant a casa.

Lo que hauria de fer, fora transformar en capella 'l quarto del frare, procurar que de tant en tant hi hagués algun miracle, y hauria fet la seva fortuna.

Lo Brusi continua donant compte de las funcions d' iglesia que van celebrantse a uns punts perque no hi ha hagut cólera, y als altres que hi ha sigut, perque ja ha parat.

Los capellans son com en Bismark, sempre guanyan.

Y en proba d' aixó, llegeixin lo següent sueltó que publicava 'l diumenje:

«En l' iglesia de la Mare de Déu de l' Esperansa, comensará avuy una novena a la Santíssima Verge, també en acció de gracias per haverse acabat lo cólera. Si las limosnas ho permeten, al dia següent de terminada la novena 's cantarà un solemne *Te Deum*.»

¡Si las limosnas ho permeten!... Es a dir que per cantar, no 's necessita véu ni devoció... lo que 's necessita son limosnas.

Y després predicarán contra 'l sigle, dihent qu' es lo sigle del vil metall.

Una qüestió de dret.

Va morir a Rússia una ricatxa deixant una gossa que tenia a un amich y legantli 1.000 rublos perque ab lo seu producte la cuidés y 'l mantingués.

Al cap de un quant temps va morir la gossa y l' amich va quedar-se 'ls 1.000 rublos.

Però ha sortit una senyora reclamant la suma, perque, segons diu, té un gosset fill de la gossa, que ha de ser son legitim heréu, per quant aquella va morir sense otorgar testament.

Si s' entaula un plet, com que aquest será llarch y embolicat, ja es de presumir com acabarà.

Resultará que 'ls mil rublos no serán ni del curador de la difunta gossa, ni de la mestressa del gosset heréu. Se 'ls quedará 'l tribunal per pagar las costas.

A Viena s' ha prohibit que las senyoras asisteixin al teatro ab sombrero.

Igual determini han prés a Sant Petesburgo y en moltras altras capitals tractan de fer lo mateix.

Tot aixó desde que a la senyora Moda li ha donat la gana de inventar aquells barrets que semblan xameyos y ab los quals no es possible que cap espectador veja lo que fan a las taulas si li toca la ganga de tenir una bateria de sombreros a la fila del davant.

Crech que 'ls empresaris de Barcelona haurian ja de comensar a pendre un determini.

¡Qui sab si l' escassés de gent que 's nota en los teatros obeeix a que una part del públich está cansada de assistirhi sense ferse cárrech de la funció!

Però, per no privar a las damas de un capritxo, ja que després de tot son senyoras y dignas de tota consideració, podria adoptar-se un sistema especial que concilliés tots los extrems.

Així per exemple podria establirse lo següent:

«Los sombreros de las senyoras estarán en combinació ab lo polissón per medi d' un ressort ó molla, de manera que quan la senyora s' assenti, lo barret li caurá a l' espatlla com la caputxa dels frares dels barómetros, y quan s' alsi tornará a posárseli al cap pèl seu propi pes.»

A la provincia de Castelló hi ha un poble anomenat

Vilafam, y a Vilafam hi ha un arcalde que ha publicat un bando que diu textualment:

«De orden del señor alcalde constitucional se fá saber: Que ninguna persona machor siga gosá a anar demá a treballar, pues haurá per lo mati corregudas de animals y personas y per la vesprá ball de Torrent.»

El que contravinga esta disposició será multat en dos duros ó tres dias de presó.

Ab un arcalde així a cada poble, ser espanyol fora una ganga.

A la presó 'l que treballi 'l dia que han de corre animals... ¿que 'ls sembla?

Podia haverhi afegit: «Y si durant las corregudas de animals, algun treballador s' escapa, l' arcalde li correrá al darrera.»

La senmana passada vá ser robat lo jutjat de las Aforas.

En la senmana corrent ha sigut robada una relatoria de la Audiencia.

Are no falta sino que robin lo Tribunal Suprem.

Y 'ls lladres podrán dir que han guanyat lo plet en totas tres instancias.

Acaba de morir a Hungria un dels inventors més grans del present sigle.

A Ironyi, que així s' anomenava, 's déu que 'l present sigle puga anomenarse 'l sigle de las llums.

Havia inventat los mistos.

Ironyi ha mort pobre y olvidat.

Altres van aprofitarse del seu invent per enriqueirse, mentres ell, a falta de dos quartos per comprar una caps de mistos, molts cops havia de demanar foch al primer que passava pèl carrer, per encendre la pipa.

¡Pobre home!

¡Ha mort menos felís que un mistayre!

Recullit a la Rambla:

A un jove que distribueix prospectes, un transeunt vá per recullirhi un, y aquell li diu:

—No, a vosté no.

—¿Com s' entén a mí no? ¿Y aixó perquè?

—Perque vosté 's deixa tota la barba y aquí s' anuncian navajas d' afeytar.

Entre bolsistas:

Carta:

«Molt senyor meu: acabo de fer la liquidació del mes que acaba de finir. Li suplico per lo tant que se serveixi enviarme 'ls mil duros a que puja la *diferencia*.»

Contestació:

«Mon estimat amich: No tinch un céntim. Pero pensi qu' en aqueix mon hi ha deutors que pagan y deutors que quedan a deure. Aquí té la *diferencia*.»

QUÈNTOS.

Una senyora molt cremada, a la minyona de servey:

—Pepa ¿qui ha romput aquest gerro?

—¡Qui vol que l' haja romput! La Verge del Pilar.

—¿Com s' entén aixó?

—Jo li diré: la verge s' ha trabucat y al caure ha romput lo gerro... Ja ho véu, es una desgracia providencial.

Un ricatxo 's cansa d' enviar flors y *dulces* a una certa cómica que no fa cas d' ell.

Un dia que pregunta a la criada la causa dels denyos de la seva mestressa, aquella li diu:

—Vol fersela seva?

—No desitjo altra cosa.

—Donchs deixis de flors y deixis de *dulces*, y envihi coses que puguin *pulirse*.

Un propietari de fincas urbanas va anunciar que tenia una casa per llogar en la següent forma:

Se lloga una casa. Té grans condicions per taberna y per farmacia. Hi ha un pou molt bó y que no s' aixuga may.

Un senyor que té un pam y mitj de nas, després de grans esforços, consegueix entaular conversa en un ball ab una senyora molt guapa, a la qual fa temps que persegueix.

Ell:—Senyora, lo que tinch que dirli es una mica llarch.

Ella (somrient):—Vamos, ja ho sè... vosté s' ha proposat parlarme del seu nas.

Un desdentegat a un altre:

—¿Qui li posa las dents a vosté?

—Me serveixo de 'n Masseguer.

—Sab qu' estan molt bèn fetas?
—Ja ho crech, son tant semblants al natural, que algunas vegadas fins me fan mal y tot.

—¿Es possible que no 't batis ab en Lluís després de la gran injuria que t' ha fet?

—No 'm bato ab ell ni ab ningú. La mèva naturalesa 'm dispensa de batre'm.

—¿Per qué?

—Perque una esgratinyada, una punxadeta, qual-sevol cosa podria costarme la vida.

—No ho entench.

—Donchs a fé que tú mateix ho has dit mil vegadas...

Jo soch tot cor.

TRENCA-CAPS.

XARADA-CONVERSA.

—Aquí 'us porto 'l tot Jener.

¡Voléu venir a las déu?

—A las déu, ja tres-primer.

—Veni home que pendréu un vas de primera-dos

qu' es molt bó.

—Bè: per si acás

¿ahont?

—Are ho héu dit vos;

lo qu' es jo no ho diré pas.

ASNEROLF ALKUSPA.

II.
Per un *hu-dos* trobí jo al beneyt de D. Bernat y vá dirme 'l tal senyó:
—Fas prima-tras de debó de seguir tot d' atvocat.

EMBOLICA TRONAS.

ANAGRAMA.

—¿Ahont vas noy ab aquest tot que no té tot?

—Al Ninot.

Que 'n tinga no 's necessita;

a menjarlo se t' invita.

JOSEPH ABRIL.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula tal que trayentli cada vegada una lletra, comensant per l' última donga 'l següent resultat: Primera: utensili de sereno.—Segona: part del home.—Tercera: carrer de Barcelona.—Quarta; consonant.

UN DE LA VALL DE ARAN.

TRENCA-CAPS.

ALSA, DEU RALS MES.

Combinar aquestas lletres de manera que dongan lo títol de un drama catalá.

EUDALT SALA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de home.
2 7 5 8 7 6 2.— » » dona.
1 3 4 5 2 4.—Molts fusters ne tenen.
2 7 6 5 2.—Nom de dona.
5 2 7 8.— » » home.
4 6 4.—Un número.
1 2.—Nota musical.
3.—Una vocal.

ARRÓS Y FIDEUS.

QUADRAT DE SÍLABAS

... ..
... ..
... ..
... ..

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla, objectes que 's troba a las iglesias; 2.ª un idem que 's troba a las casas de pajés; 3.ª nom d' home.

UN CATALANISTA.

GEROGLIFICH.

×
O P R
I
A L L
I
C O .

J. BRÚ.

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Barcelona: Imp. de Llu s Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.

...

...

...

...

...

...

SILUETAS.

Segons hi sentit á dir
á un senyò d' aquí á la vora,
desde que 'l cólera es fora
lo diner torna á sortir.

¡Si yo fuese gobernante,
con mi génio y sangre brava,
de un puntapié me quitaba
á este Bismarck de delante!

La viuda d' un herbolari,
mitj beneyta del cabàs.
—Nota.—Tè més pels al nas
que no pas grans al rosari.

¡Gran Dio! ¡Corpo de Baco!
¡io so un guerriero fierini!...
(Si dono altro gallo aixini,
il teatro si viene abaco.)

Un apuro bastant crítich:
¿qué fa aquest senyò aquí dalt?
¿es que ha arrencat un caixal
ó es que fa un discurs polítich?

¡Ah, món dolent y rull!
Sol, pobre, sense paraygua...
y, endavant, aygua y més aygua!
¡Al ménos si cayguès ví!...

Está estudiant la manera
de declararse demá,
á una que 'l va fletxá...
¡Anda, anda allá, calavera!

Definició ben suscinta:
¿que vol dí un artista, en suma?
Un home que sempre fuma...
y que devegadas pinta.

Va més lleugera que un mico,
pesa ménos que una palla,
quan es al teatro balla,
quan surt... ¡bah! no m' embolico.

¡Ay del desgraciats mortals
que gosan de las dolsuras
de tenir dugas criaturas...
sense tenir may dos rals!

De fortuna es, ben segú,
tal com va avuy Barcelona,
si aquest xicot no 'ls la dóna,
no 'n farà may més ningú.

¡Vade retro! Aquest ni 's nombra,
per no fe erissá 'l cabell;
y hasta 'ls donaré un consell:
¡no 's fihin ni de la sombra!